

[Vagn Bro.]

Men navnlig vil jeg udtrykke min glæde over, at rådets formand, der hidtil efter mine begreber har været formand for et noget blegt råd i kampen mod ulykkerne, nu efter sine rejser ude i verden har erklæret sig som tilhænger af den lokale fartbegrænsning. Det forekommer mig, at det styrker rådets stilling, og det giver også motivering for det spørgsmål, jeg her retter til den højtærede minister, at en så kendt mand er nået til denne indstilling.

Adam Møller: I beretningen for 1956 fra folketingets ombudsmand refereres en sag, som jeg finder anledning til at fremdrage til nærmere omtale her i tinget, dels fordi sagen indeholder visse principielle perspektiver, dels fordi det vil være rimeligt at gøre den højtærede finansminister bekendt med den uheldige virkning, som ministerens stilling til denne sag kan have på opfattelsen af, hvorledes den enkelte borger er stillet i forhold til centraladministrationen.

Sagen er nr. 22 i folketingets ombudsmands beretning for 1956, der drejer sig om, at den højtærede finansminister ikke har besvaret en skrivelse vedrørende et toldtariferingsspørgsmål, som var rejst af et firma, der ønskede her til landet at indføre visse pelsrester og mente, at disse pelsrester rettelig burde komme ind under den bestemmelse i toldtariffen, der siger, at de kan indføres toldfrit. Departementet for told- og forbrugsafgifter havde ikke samme opfattelse, og sagen blev derfor henvist til den eksisterende appelinstant. I mellemtiden søgte firmaet gennem sin konsulent en samtale med den højtærede finansminister om sagen, og man fik her det indtryk, at ministeren var sindet at imødekomme firmaet i dets synspunkt. Denne opfattelse fik man måske navnlig, fordi der i appelinstanten i et møde, der tidligere havde været afholdt, var flertal for den opfattelse, at varerne skulle være toldfri.

Nu ved jeg meget vel, at den højtærede finansminister ikke er pligtig i sin administration at følge de udtalelser, der kommer fra appelinstanten, og det er da heller ikke selve det forhold, at ministeren ikke har fulgt dens afgørelse, der drejer sig om.

Der er imidlertid, som det fremgår af ombudsmandens beretning, begrundet tvivl med hensyn til, om der ikke under den samtale, firmaets repræsentant har haft med den højtærede minister, har kunnet opstå den misforståelse, at man kunne regne med ministerens tilsagn. Den opfattelse har firmaet i hvert fald fået, og firmaet har på dette grundlag foretaget indkøb af de pågældende varer med henblik på en senere produktion af varer til eksport. Det er altså meget muligt, at der her er begået visse formelle fejl, som måske kan tillægges firmaet, men det fremgår dog af beretningen, at man i skriftlig form over for den højtærede minister har bekræftet sin opfattelse og meddelt ministeriet, at man agtede på det givne grundlag at foretage indkøb til videre forarbejdning og eksport. Alligevel finder centraladministrationen altså ingen anledning til at berigtige den misforståelse, som firmaet her skriftligt har givet udtryk for.

Jeg synes ikke, at det virker særlig tiltalende, og jeg synes ikke, det virker særlig befordrende på den tillid, som befolkningen kan have til centraladministrationens handlinger over for befolkningen, at ministeren så skarpt afviser at følge den opfattelse, som også ombudsmanden gør gældende. Det er jo ikke alene firmaet, der her står med den bestemte opfattelse; jeg vil gerne med den højtærede formands tilladelse have lov til med et kort citat at understrege, hvilken konklusion folketingets ombudsmand kommer til i sidste stykke på side 121 i ombudsmandens beretning. Der står følgende:

„Det er ikke min mening, at et ministerium eller anden administrativ myndighed skulle have en ubetinget pligt til at besvare eller berigtige et hvilket som helst urigtigt anbringende i henvendelser til vedkommende myndighed, men det forekommer mig at være af principiel administrativ betydning at fastslå, at berigtigelse bør finde sted i et tilfælde som det foreliggende, hvor mulighed for en vildfarelse med hensyn til, hvad der er sagt under en mundtlig konference, efter sagens natur næppe ubetinget kan afvises, og hvor denne vildfarelse kan medføre økonomiske skadevirkninger, hvis den ikke berigtiges.“